

РЕШЕНИЕ

№ 157

гр. Разград, 27.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – РАЗГРАД в публично заседание на седми септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Атанас Д. Христов

при участието на секретаря Небенур Р. Хасан
като разгледа докладваното от Атанас Д. Христов Гражданско дело № 20223300100214 по описа за 2022 година

Предявени са искове с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3, предл. 1-во от ЗОДОВ във вр. с чл. 86, ал.1 във вр. с чл. 84, ал.3 ЗЗД.

Производството по делото е образувано по предявени от И. С. И., ЕГН *****, с адрес *** против Прокуратурата на Република България обективно кумулативно съединени осъдителни искове с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3, предл. 1 ЗОДОВ във вр. с чл. 86, ал.1 във вр. с чл. 84, ал.3 ЗЗД /след изменение по реда на чл. 214, ал.1 ГПК/ за заплащане на следните суми:

- **30 000** лв. – представляваща частичен иск от 60 000 лв. за обезщетение за **неимуществени** вреди вследствие от незаконно обвинение в извършване на престъпление по чл. 255, ал.3, вр. с ал.1, т.2 предл. 1 и т. 7, във вр. с чл. 26, ал.1, вр. чл. 20, ал.4 НК по ДП № 265/2012 по описа на ОДМВР – Варна, НОХД № 120/2016г. по описа на ОС - Варна, ВНОХД № 71/2017г. по описа на ВнАС, НОХД № 754/2018г. по описа на ОС - Варна, ВНОХД № 402/2019г. по описа на ВнАС и н.д. № 486/2020г. по описа ВКС, II н.о., НК, по което впоследствие е оправдан, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 10.11.2020г. – датата на влизане в сила на решението, с което ищецът е оправдан, до окончателното изплащане на сумата,
- **2 000** лв. – представляваща обезщетение за **имуществени** вреди – за направени разноски за адвокатско възнаграждение вследствие от незаконно обвинение в извършване на престъпление по чл. 255, ал.3, вр. с ал.1, т.2 предл. 1 и т. 7, във вр. с чл. 26, ал.1, вр. чл. 20, ал.4 НК по ДП № 265/2012 по описа на ОДМВР – Варна, НОХД № 120/2016г. по описа

на ОС - Варна, ВНОХД № 71/2017г. по описа на ВнАС, НОХД № 754/2018г. по описа на ОС - Варна, ВНОХД № 402/2019г. по описа на ВнАС и н.д. № 486/2020г. по описа ВКС, II н.о., НК, по което впоследствие е оправдан, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 10.11.2020г. – датата на влизане в сила на решението, с което ищецът е оправдан до окончателното изплащане на сумата.

Претендираните за обезщетение неимуществени вреди се твърдят като резултат от действията на ответника по привличането му към наказателна отговорност по обвинение за престъпление по чл. 255, ал.3, вр. с ал.1, т.2 предл. 1 и т. 7, във вр. с чл. 26, ал.1, вр. чл. 20, ал.4 НК. По което обвинение е бил оправдан с влязъл в сила акт на 10.11.2020г.

В резултат на продължителността и необосноваността на предприетото срещу него наказателно производство, ищецът твърди причинени негативни последици: стрес, засягане чест и достойнство, унижение, влошаване на семейните му отношения, здравословното му състояние и бизнеса му. Имуществените вреди се претендират в размер на сторени от него в хода на наказателното му преследване разноски за защита. Излага подробни съображения. Претендира разноски.

Ответникът, чрез прокурор от Окръжна прокуратура – Разград, е подал отговор в срока по чл.131 от ГПК, с който оспорва исковете по основание и размер. Възразява срещу наличието на пряка причинно-следствена връзка между твърдяните неимуществени вреди и дейността на прокуратурата, както и за влошаване на здравословното състояние на ищеца вследствие на повдигнатото и поддържане обвинение. Счита искът за неимуществени вреди за завишен по размер. Твърди, че липсва пряка причинно следствена връзка между претендираните неимуществени вреди и наказателното производство. При условие на евентуалност, счита че претендираното обезщетение е прекомерно завишено и не е справедливо по см. на чл. 52 ЗЗД. Относно иска за имуществени вреди сочи, че липсват доказателства за заплатено адвокатско възнаграждение.

В открито съдебно заседание, при редовност в призоваването, ищецът се явява лично и с пълномощника си адв. М. К. П. от АК-Разград. Поддържат исквата молба и излагат допълнителни съображения. Пълномощникът претендира адвокатско възнаграждение, на осн. чл. 38 ЗА.

В открито съдебно заседание, при редовност в призоваването, за

ответника се явява прокурор в РОП, който поддържа отговора на исковата молба и излага допълнителни съображения.

Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

При предявен иск с правно основание чл. 2, ал.1, т.3 пр.1 ЗОДОВ в тежест на ищеца е да ангажира доказателства, че спрямо него е повдигнато обвинение за извършване на престъпление, но е постановена влязла в сила оправдателна присъда, както и действителното настъпване на вредите, вкл. и техния размер, като в частта за имуществените вреди следва да докаже че имуществото му е намаляло с определена сума, чрез действителното извършване на разхода.

С постановление от 03.07.2012г. на прокурор при Окръжна прокуратура Варна е било образувано ДП № 265/2021г. по описа на ОД МВР-Варна, по преписка с вх. № 1998/2012г. по описа на Окръжна прокуратура – Варна, срещу виновното лице за престъпление по чл.255, ал.3, вр. с ал.1, т.2, 6 и т.7.

Ищецът бил разпитан в качеството на свидетел на 22.03.2013г. и на 29.07.2013г., като му били взети и образци от подписа за сравнително изследване.

С постановление от 06.11.2015г. ищецът бил привлечен като обвиняем за осъществено престъпление по чл.255, ал.3, вр.с ал.1,т.2, предл.1 и т.7, във вр. с чл.26, ал.1, вр. с чл.20, ал.4, пр. 6, вр. ал. 1 от НК, както и му била взета мярка за неотклонение „Подписка“. На същата дата бил разпитан в качеството на свидетел.

С постановление от 13.11.2015г. разследването му било предявено.

Досъдебното производство е внесено в съда с обвинителен акт срещу ищеца и Д. П., по който е образувано НОХД № 120/2016г. по описа на ОС-Варна. По делото се провели 7 съдебни заседания-съответно на 11.03.2016г.; на 28.03.2016г.; на 10.05.2016г.; а 23.06.2016г.; на 19.09.2016г.; на 28.10.2016г. и на 28.11.2016г. С присъда № 109 от 28.11.2016г. ищецът бил признат за виновен заедно с другия подсъдим и му било наложено наказание лишаване от свобода за срок от три години, чието изпълнение беше отложено на основание чл.66 от НК за изпитателен срок от 5 години и била постановена

конфискация. Предявеният от министъра на финансите срещу ищеца и другия подсъдим граждански иск бил уважен и същите били осъдени солидарно да заплатят на Министъра на финансите, като представляващ Държавата, сумата от 50 657,55 лв. ведно със законната лихва от момента на довършване на престъплението. Подсъдимите били осъдени да заплатят разноски и държавна такса.

Подсъдимите подали жалба срещу присъдата, като било образувано ВНОХД № 12 от 2017г. по описа на Апелативен съд – Варна. С определение № 24 от 17.01.2017г. производството е прекратено и делото е върнато на ОС – Варна за изпълнения на задълженията по чл. 323, ал.1 т.1 НПК.

След администрирането на жалбата, делото е изпратено отново от ВОС на ВнАС, където е било образувано по ВНОХД № 71/2017г. Проведено е едно открито съдебно заседание на 08.06.2017. С неподлежащо на обжалване Решение № 177 от 07.07.2017г. по ВНОХД № 71/2017г. Варнеския апелативен съд отменил присъдата и върна делото на прокурора за отстраняване на допуснати съществени процесуални нарушения.

С постановление от 16.11.2017г. на ищеца бил отново привлечен в качество на обвиняем за същото престъпление, на същата дата бил разпитан в качеството на обвиняем и отново му били предявени материалите по разследването.

С постановление от 11.01.2018г. на прокурор от ОП- Варна досъдебното производство е върнато на разследващия за извършване на нови процесуално следствени действия – разпити на трима свидетели.

С постановление от 13.02.2018г. на прокурор във ОП – Варна, мярката за неотклонение „Подписка“ по отношение на ищеца била отменена.

На 21.05.2018г. разследването отново е било предявено на ищеца.

На 02.07.2018г. в Окръжен съд – Варна бил внесен нов обвинителен акт - ПД № 39/2018г., където било образувано НОХД № 754/2018г.

С протоколно определение постановено в разпоредително заседание на 21.08.2018г. по образуваното НОХД № 754/2018г., съдът прекратил съдебното производство и върнал делото на ВОП за отстраняване на допуснати при изготвяне на обвинителния акт съществени процесуални нарушения. Това определение влязло в сила, тъй като не било обжалвано и

протестирано.

На 25.01.2019г. в Окръжен съд – Варна е внесен нов обвинителен акт – ПД 11/2019г., като е образувано НОХД № 87/2019г., по което били проведени 6 заседания.

С присъда № 50 от 11.09.2019г. ищецът и другия подсъдим били признати за невиновни по повдигнатите ни обвинения.

След подаване на протест и въззивна жалба от страна на гражданския ищец, присъдата била потвърдена с решение № 44 от 21.04.2020г. на АС-Варна по ВНОХД № 402/2019г.

Въззивното решение било обжалвано само от гражданския ищец – министъра на финансите, като представляващ държавата. Прокурорът не подал протест.

Решението на ВнАС било оставено в сила с окончателното Решение № 115 от 10.11.2020 г. на ВКС по н. д. № 486/2020 г., II н. о.

Горната фактическа обстановка е безспорно установена от приобщеното наказателно производство.

Съгласно чл. 2, ал.1, т.3 пр. 1 ЗОДОВ, държавната отговаря за вреди, причинени от обвинение в извършване на престъпление, по което обвиняемият е оправдан. Съгласно разрешенията, дадени в ТР № 5 от 15.06.2015 г. на ОСГК на ВКС по тълк.д. № 5/2013 г., съдът е легитимиран да представлява държавата по искове за обезщетение за вреди по чл. 2 ЗОДОВ /ред. преди ЗИД на ЗОДОВ - ДВ, бр.38 от 18.05.2012 г./ само в случаите по ал.1, т.4 и т.5 за прилагане от съда на задължително настаняване и лечение или принудителни медицински мерки, когато те бъдат отменени поради липса на законно основание и за прилагане от съда на административна мярка, когато решението му бъде отменено като незаконосъобразно. В останалите хипотези на чл. 2 ЗОДОВ, какъвто е настоящият, пасивно легитимирана да отговаря по тези искове е Прокуратурата на РБ. Отговорността на държавата за дейността на правозащитните органи е обективна, безвиновна - тя отговаря независимо дали вредите са причинени виновно от длъжностните лица. Съгласно ЗОДОВ, държавата отговаря чрез органите, от чиито незаконни актове, действия или бездействия са причинени вреди. При обективната отговорност се прилага принципът на риска, а не на вината. Когато е без

значение дали увреждането се дължи на виновното поведение на длъжностно лице, то отговорността за вреди се поема от този, който е създал риска, в конкретния случай – Прокуратурата на РБ.

За да бъде ангажирана отговорността на държавата по чл. 2, ал.1, т.3 пр.1 ЗОДОВ, освен наличие на влязла в сила акт, с който ищец е оправдан, какъвто в случая безспорно се установи, че е налице, ищецът следва да докаже и действителното настъпване на вредите, вкл. и техния размер, както и причинна връзка между вредите и незаконното обвинение. На репарирание подлежат само действително настъпилите вреди - в този смисъл т.11 от ТР № 3/22.04.2005 г. по тълк.д. № 3//2004 г. на ОСГК на ВКС.

По иска за неимуществени вреди.

Размерът на претърпените неимуществени вреди се определя на базата на критерия за справедливост, като това понятие по смисъла на чл. 52 от ЗЗД не е абстрактно. То е свързано с преценката на редица конкретно съществуващи обстоятелства, обуславящи размера на обезщетението. Последното следва да е съразмерно с конкретно претърпените вреди, като удовлетворява изискването за справедливост. Такива обстоятелства са: продължителността на наказателното производство, тежестта на престъплението, за което е обвинението, броя на деянията, по които е било незаконното повдигнатото обвинение, ограничаването на гражданските права, вида на мярката за неотклонение и нейния срок, личностните качества на ищеца, общественото му положение и начина, по който се е отразило обвинението на ищеца - върху личния, професионалния, обществения му живот, чувствата, честта и достойнството му, продължителност и интензитет на терзанията. От правно значение са само действително търпените неудобства в резултат на обвинението. /В този смисъл Постановления № 4/1964 г. и № 18/1968 г. на Пленума на ВС; Решение № 344/24.11.2014 г. по гр.д. № 2378/2014 г. на IV ГО на ВКС; Решение № 18/20.02.2014 г. по гр.д. № 2721/2013 г. на IV ГО на ВКС; Решение № 26/04.03.2009 г. по гр.д. № 4724/2007 г. на III ГО на ВКС; Решение № 23/03.02.2009 г. по гр.д. № 816/2008 г. на II ГО на ВКС; Решение № 1199/11.02.2009 г. по гр.д. № 4997/2007 г. на I ГО на ВКС; Решение № 190 от 23.12.2019 г. на ВКС по гр. д. № 4378/2018 г., III г. о., ГК /.

Не са нужни специални знания, а и безспорно се доказва в настоящото

производство, че ищецът, в следствие на образуваното срещу него наказателно производство, е понесъл неимуществени вреди, изразяващи се в редица неприятни преживявания, като тревога, несигурност, напрежение и безпокойство относно неясното си бъдеще. Повдигането на обвинение срещу някого има свойството да създаде силни негативни емоции у него, с оглед не само на потенциалната възможност да понесе предвидената в закона наказателна репресия, а и относно възможността това да повлияе в отрицателен план на отношенията му с неговите роднини, приятели и въобще с всички, с които има социални контакти.

В показанията си свидетелите Г. С.а Г. / *сестра на ищеца*/ и Р. С. Д. сочат, че в хода на наказателното производство ищецът е бил разстроен, не е могъл да спи, затворил се в себе си, спрял да общува с приятели и познати. Появили му се здравословни проблеми като високо кръвно, поради и което започнал да пие лекарства. Пилко ЕООД спряло зареждане с пилета на фирмата "АДЕЛАИДА БГ ГРУП" ЕООД, която ищецът представлявал и която била собственост на фактическата му съжителница. Зареждането продължило, на името на фирма на св. Д., но в следствие "АДЕЛАИДА БГ ГРУП" ЕООД преустановила дейността си.

Съдът кредитира показанията на разпитаните по делото свидетели, като ги цени при условията на чл. 172 ГПК, а именно с оглед на другите събрани данни по делото, като има предвид възможната заинтересованост на тези свидетели от изхода на делото. Личните впечатления на тези свидетели са логични и последователни, изнесените с тях факти относно личните терзания и преживявания на ищеца са житейски оправдани, предвид ситуацията, в която се е намирала към този момент. Впечатленията им са трайни и регулярни, продължили не само през целия период на воденото наказателно преследване, а и преди него. Доколкото претендираните неимуществени вреди се изразяват в засягане на емоционалното и душевно състояние на индивида, то напълно нормално е за такъв тип вреди да свидетелстват близки до ищеца хора. Същевременно, обаче, съдът не кредитира показанията на тези свидетели по отношение на твърденията им за нарушаване на здравословното състояние на ищеца, тъй като същите не са годни доказателствени средства да установят причинно-следствената връзка между влошеното здраве и повдигнатото и поддържано обвинение.

Няма ангажирани писмени доказателства, сочещи наличието на влошено здравословно физическо състояние на ищеца.

От ангажираните по делото доказателства се установи безспорно наличието на оправдателна присъда спрямо ищеца, като до момента на влизането и в сила същият е понесъл неимуществени вреди, изразяващи се в емоционални болки и страдания. Съдът констатира, че наказателното производство срещу ищеца е надвишило рамките на "разумния срок" по смисъла на 6 ЕКЗПЧОС и 22 НПК, като това нарушение не се дължи на поведението на ищеца.

Ищецът е бил обвинен в извършването на престъпление по чл.219, ал.3 НК, което е „тежко“ по см. на чл. 93, т.7 НК, тъй като за него е предвиденото наказание от три до осем години и конфискация на част или на цялото имущество на виновния.

Била му е взета мярка за неотклонение „Подписка“.

При определяне на размера на обезщетението съдът съобрази както събраните по делото писмени и гласни доказателства, така и отзвукът на факта на повдигнато обвинение сред близки и познати на ищеца, нарушеното спокойствие, засегнатото чувство за справедливост, чест и достойнство, че е изпитвал стрес във връзка с образуваното наказателно преследване.

Следва да се изтъкне и обстоятелството, че **осъждането да се заплати обезщетение само по себе си също има ефект на репарация.** Такава е и константната практика на ВКС намерила израз в постановените по реда на чл. 290 ГПК Решение № 480/23.04.2013 г. по гр. д. № 85/2012 г. на IV-то гр. отд. на ВКС и Решение № 113 от 2.05.2017 г. на ВКС по гр. д. № 3483/2016 г., IV г. о., ГК, Решение № 359 от 25.09.2012г. на гр.дело № 1224/2011 г. на ВКС, IV г.о., ГК.

Следва още да се има предвид, че **оправдателната присъда сама по себе си дава морално обезщетяване и компенсира до известна степен изтърпените страдания.** Така и Решение № 87 от 13.02.2009 г. на ВКС по гр. д. № 5379/2007 г., IV г. о., ГК.

Размерът на обезщетението не следва да бъде и източник на обогатяване за пострадалия. **От значение е и създадения от съдебната практика ориентир, относим към аналогични случаи,** тъй като в сферата

на нематериалните ценности равенството в обществото намира най-чист израз, а "справедливостта" до голяма степен е изпълнена с морално съдържание и отразява обществената оценка на засегнатите нематериални вреди. Така и постановеното по реда на чл. 290 ГПК Решение № 480 от 23.04.2013 г. на ВКС по гр. д. № 85/2012 г., IV г. о., ГК.

Ето защо, следва да се посочат приетите в следните решения на ВКС постановени по реда на чл. 290 ГПК:

- Решение № 66 от 9.03.2018 г. на ВКС по гр. д. № 2785/2017 г., IV г. о., ГК – по обвинение в извършено престъпление по **чл. 198, ал. 1, пр. 1, вр. чл. 20, ал. 2, вр. ал. 1 НК**, като наказателното преследване е продължило около две години, постановената мярка за процесуалната принуда и с първоначалното задържане за 24 часа – прието за справедлив. обезщетение за неимуществени вреди – **3 000 лева**;
- Решение № 135 от 23.06.2016 г. на ВКС по гр. д. № 158/2016 г., III г. о., ГК - по обвинение в извършване на престъпление по **чл. 195, ал. 1, т. 3 НК, наказателното производство е продължило почти седем години**, с мярка за неотклонение за "подписка" изменена в "**задържане под стража**" за периода 9.06.-12.07.12 г. - прието за справедлив. обезщетение за неимуществени вреди – **7 000 лева**;
- Решение № 172 от 12.07.2017 г. на ВКС по гр. д. № 4357/2016 г., IV г. о., ГК - по обвинение в извършване на престъпление по **чл. 116, ал. 1, т. 6, вр. чл. 18, ал. 2, вр. чл. 20, ал. 2 НК** - опит за убийство /чрез поставяне на самоделно взривно устройство под лек автомобил/ като лицето е задържано по взета с определение от **29.03.2005** г. по д. ч. н. д. № 94/2005 г. на Бургаския окръжен съд мярка за неотклонение "**задържане под стража**". С определение от **28.05.2005** г. по д. ч. н. д. № 156/2005 г. на БОС мярката е заменена с по-лека - парична гаранция в размер на 10 000 лв., в хода на досъдебното производство обвинението е преквалифицирано в по-лек състав на престъпление - по **чл. 117, ал. 1, вр. чл. 116, ал. 1, т. 6 НК и чл. 339, ал. 1, предл. 1 и 2, вр. чл. 23, ал. 1, предл. 2 НК**, като **наказателното производство е продължило 7 години** - прието за справедлив. обезщетение за неимуществени вреди – **3 500 лева**;
- Решение № 391 от 28.10.2015 г. на ВКС по гр. д. № 2899/2015 г., IV г. о., ГК - по обвинение в извършване на **две престъпления** – по **чл. 309, ал.**

- 2, вр. с ал. 1, вр. с чл. 26, ал. 1 от НК и чл. 313, ал. 3, предл. 1, вр. с ал. 1 от НК, с взета мярка за неотклонение **"подписка"**, като наказателното производство е продължило 2 години - прието за справедлив. обезщетение за неимуществени вреди – **3 000 лева**;
- Решение № 422 от 22.12.2015 г. на ВКС по гр. д. № 2407/2015 г., IV г. о., ГК - по обвинение в извършване на престъпление по чл. 195, ал. 1, т. 4, пр. 2, вр. чл. 194, ал. 1 НК, с взета мярка за неотклонение **"подписка"**, като наказателното преследване е продължило около **3 години** - прието за справедлив. обезщетение за неимуществени вреди – **3000 лв.**;
 - Решение № 66 от 9.03.2018 г. на ВКС по гр. д. № 2785/2017 г., IV г. о., ГК - по обвинение в извършване на престъпление по чл. 198, ал. 1, пр. 1, вр. чл. 20, ал. 2, вр. ал. 1 НК, **задържан за 24 часа**, като му е наложена мярка за неотклонение **„парична гаранция“** като наказателното преследване е продължило около 2 години - прието за справедлив. обезщетение за неимуществени вреди – **3 000 лв.**;
 - Решение № 41 от 12.03.2018 г. на ВКС по гр. д. № 2208/2017 г., IV г. о., ГК - по обвинение в извършване на престъпление по чл. 209, ал. 1 пр. 1 НК, с наложена като му е наложена мярка за неотклонение **"подписка"**, като наказателното преследване е продължило около **5 години** - прието за справедлив. обезщетение за неимуществени вреди – **5 000 лв.**;
 - Решение № 183 от 2.12.2016 г. на ВКС по гр. д. № 2224/2016 г., III г. о., ГК - по обвинение в извършване на две престъпления - по чл. 212, ал. 4 НК вр. ал. 1, вр. чл. 18, чл. 26 НК и по чл. 316 във вр. чл. 309, ал. 1 НК, вр. чл. 26, ал. 1 НК, със **задържане от 72 часа**, с постоянна мярката за неотклонение **"задържане под стража"** от **27.03.2009 г.**, като мярката е изменена в **"домашен арест"** на **5.06.2009 г.**, която пък е заменена на **1.09.2009 г.**, с определяне на парична гаранция от 10 000 лева. - прието за справедлив. обезщетение за неимуществени вреди – **5 000 лв.**;
 - Решение № 253 от 27.10.2016 г. на ВКС по гр. д. № 457/2016 г., IV г. о., ГК - по обвинение в извършване на престъпление по чл. 214, ал. 1, ал. 2, т. 1 вр. с ал. 1, вр. с чл. 213а, т. 2, вр. чл. 18, ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 НК, със **задържане за срок от 24 часа**, като от **17.12.2007 г.**, е взета мярка за неотклонение **"задържане под стража"**, която от **19.05.2008 г.** е променена в **"подписка"**, като наказателното преследване е продължило около **5 години** - прието за справедлив. обезщетение за неимуществени

вреда – **3 500 лв.**;

- Решение № 117 от 4.05.2016 г. на ВКС по гр. д. № 4754/2015 г., IV г. о., ГК - за обвинение по **чл. 215, ал. 2, т. 4**, вр. **ал. 1**, вр. **чл. 29, ал. 1, б. "а" и б. "б" НК**, с наложена мярка за неотклонение **"задържане под стража"** за периода **8 ноември 2011 г. - 18 юни 2013 г.**, заменена с **"подписка"** на 18 юни 2013 г. - прието за справедлив. обезщетение за неимуществени вреди – **4 000 лв.**;
- Решение № 391 от 28.10.2015 г. на ВКС по гр. д. № 2899/2015 г., IV г. о., ГК - по обвинение в извършване престъпления по **чл. 248а, ал. 1**, вр. с **чл. 20, ал. 2, чл. 309, ал. 2**, вр. с **ал. 1, предл. 1, чл. 309, ал. 1, предл. 1 и чл. 313, ал. 3, предл. 1**, вр. с **ал. 1 от НК**, с взета мярка за неотклонение **"подписка"**, като наказателното преследване е продължило **2 години** - прието за справедлив. обезщетение за неимуществени вреди – **3 500 лв.**;
- Решение № 163 от 1.07.2016 г. на ВКС по гр. д. № 411/2016 г., IV г. о., ГК - по обвинение в извършване престъпление по **чл. 311, ал. 1 НК**, във връзка с **чл. 20, ал. 2 НК**, с взета мярка за неотклонение **"подписка"**, като наказателното преследване е продължило **10 месеца** - прието за справедлив. обезщетение за неимуществени вреди – **3 000 лв.**;
- Решение № 270 от 16.02.2018 г. на ВКС по гр. д. № 284/2017 г., IV г. о., ГК - по обвинение в извършване престъпление по **290, ал. 1 НК**, с взета мярка за неотклонение **"подписка"**, като наказателното преследване е продължило **около 3 години** - прието за справедлив. обезщетение за неимуществени вреди – **1 500 лв.**;
- Решение № 176 от 19.07.2017 г. на ВКС по гр. д. № 3501/2016 г., IV г. о., ГК - по обвинение в извършване престъпление по **323, ал. 1 НК**, с взета мярка за неотклонение **"подписка"**, като наказателното преследване е продължило **около 2 години** - прието за справедлив. обезщетение за неимуществени вреди – **2 000 лв.**;
- Решение № 202 от 20.06.2016 г. на ВКС по гр. д. № 403/2016 г., IV г. о., ГК - по обвинение в извършване престъпление по **чл. 348, б. "а", пр. 3 от НК**, във вр. с **чл. 64 и чл. 79 от ЗЕС**, с взета мярка за неотклонение **"подписка"**, като наказателното преследване е продължило **2 години, 6 месеца и 7 дни** - прието за справедлив. обезщетение за неимуществени вреди – **4 000 лв.**;
- Решение № 25 от 13.03.2018 г. на ВКС по гр. д. № 2167/2017 г., III г. о.,

ГК - по обвинение в извършване престъпление по чл. 115 вр. с чл. 20, ал. 2 НК, с взета мярка за неотклонение "подписка", както и „задържане под стража“ за срок от 19 дни, като наказателното преследване е продължило 1 година и 5 месеца - прието за справедлив обезщетение за неимуществени вреди – 6 000 лв.

Съдът взе предвид, че ищецът не е бил задържан под стража, поради което ищецът не е бил изведен от обичайната си семейна и социална среда. Вж. и постановеното по реда на чл. 290 ГПК Решение № 28 от 2.02.2018 г. на ВКС по к. гр. д. № 1639/2017 г., IV г.о.

С оглед на изложеното, съдът счита, че справедливото обезщетение за претърпените от ищеца неимуществени вреди е в размер на сумата от 10 000 лв. и искът следва да бъде уважен до този размер и отхвърлен за разликата до пълния претендиран размер, като неоснователен и недоказан.

Отговорността на държавата за вреди от незаконни действия на правозащитните органи по чл. 2, ал.1, т.3 ЗОДОВ възниква от момента на влизане в сила на оправдателната присъда, в случая това – това е датата **10.11.2020** г., от който момент вземането за обезщетение за вреди става изискуемо, както е и прието в т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. по тълк.д. № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС. Поради това съдът приема, че акцесорната претенция за лихва се явява основателна и ответникът дължи такава върху определеното от съда обезщетение за причинените неимуществени вреди от **10.11.2020** г. до окончателното изплащане на сумите.

По иска за имуществени вреди от 2 000 лв., представляваща разноски в наказателното производство за адвокатско възнаграждение.

Изразходваните средства за адвокатско възнаграждение в наказателното производство, приключило с оправдателна присъда или прекратено на основанията, посочени в чл.2, ал.1 ЗОДОВ, са имуществена вреда за лицето, подложено на неоснователна наказателна репресия, тъй като то има право на адвокатска защита във всеки стадий на това производство.

Видно от Договор за правна защита и съдействие № 0000073524 от 23.09.2020г. сключен между ищеца и адвокат М. К. П. от АК – Разград по н.д.

№ 486/2020г. на ВКС, е че е било договорено и заплатено в брой адвокатско възнаграждение в размер на **1 000 лв.** /л. 25 от д. № 486/2020г. на ВКС/.

Видно от Договор за правна защита и съдействие серия АМ № 407086 от 28.10.2016г. сключен между ищеца и адвокат Р. К. от АК – Разград по НОХД № 120/2016г. на ВОС е видно, че страните не са договорили възнаграждение, респективно ищецът не е заплатил такова /л. 251 от НОХД № 120/2016г. на ВОС/.

Видно от Договор за правна защита и съдействие серия АМ № 406611 от 06.11.2015г. сключен между ищеца и адвокат М. К. П. от АК – Разград по ДП № 265/2012г. по описа на ОД МВР е видно, че страните не са договорили възнаграждение, респективно ищецът не е заплатил такова /л. 26 от т.1А от ДП/.

Така по делото събрани доказателства за заплатено в хода на наказателното производство ищецът е заплатил на защитника си адвокатско възнаграждение в размер на 1 000 лв.

Ответникът не възразява, че изплатеното в наказателното производство адвокатско възнаграждение е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на наказателното дело, съгласно Тълкувателно решение № 1/2017 от 11.12.2018г. по тълкувателно дело № 1/2017 г. на ОСГК на ВКС.

Поради гореизложеното, следва да се присъди сумата от **1 000 лв.**, за която има и доказателства за реално заплатено адвокатско възнаграждение, а искът следва да отхвърлен за разликата до пълния претендиран размер, като неоснователен и недоказан. В този смисъл вж. т. 1 от Тълкувателно решение № 1/2009г. от 19.12.2010 г. на ОСГТК на ВКС. Както и сумата за обезщетение за неимуществени вреди, така и сумата за обезщетение за имуществени вреди, също следва да се присъди ведно със законната лихва считано от **10.11.2020 г.** – датата на влизане в сила на оправдателната присъда.

По разноските.

Съгласно чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ ако искът бъде уважен изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и да заплати на ищеца внесената държавна такса, както и

възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска.

Предвид крайния изход на делото, на основание чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ ответникът дължи на ищеца, претендираните и направени от него разноски за заплащане на държавна такса – в общ размер на сумата **20 лв.**

По претендираното от пълномощника на ищеца възнаграждението по чл. 38 ЗА.

Съгласно разпоредбите на чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ ако искът бъде уважен изцяло или частично съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и да заплати на ищеца внесената държавна такса. Съдът осъжда ответника да заплати на ищеца и възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв съразмерно с уважената част от иска. Посочените разпоредби са приложими и в хипотеза на частично уважаване на иск по чл. 2 ЗОДОВ, предявен срещу Прокуратура на РБългария, когато ищецът е представляван от адвокат при условията на чл. 38, ал. 1 от Закона за адвокатурата. В тази хипотеза адвокатското възнаграждение на оказалия на ищеца безплатна правна помощ адвокат, което следва да се заплати от Прокуратура на РБългария се определя съразмерно с уважената част на иска. Съдът е длъжен да определи дължимото според цената на иска минимално адвокатско възнаграждение съгласно разпоредбите на Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съответно да установи съотношението между уважената част на иска и цената на предявения иск и да редуцира в същото съотношение минималното адвокатско възнаграждение. Така и Определение № 412 от 29.10.2020 г. на ВКС по ч. гр. д. № 2815/2020 г., IV г. о., ГК.

Цената на предявения иск по чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ за **неимуществени** вреди е 30 000 лв. Дължимото според цената на иска минимално адвокатско възнаграждение съгласно чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения е 1 430 лв. Съразмерно с уважената част от иска – 10 000 лв., дължимото адвокатско възнаграждение на пълномощника на ищеца е в размер на 476.67 лв.

Цената на предявения иск по чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ за **имуществени** вреди е 2 000 лв. Дължимото според цената на иска минимално адвокатско

възнаграждение съгласно чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения е 370 лв. Съразмерно с уважената част от иска – 1 000 лв., дължимото адвокатско възнаграждение на пълномощника на ищеца е в размер на 185.00 лв.

Ето защо, възнаграждението на пълномощника на ищеца за двата иска е в общ размер на **661.67 лв.**

Водим от горното и на основание чл.236 ГПК, съдът,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България, ЕИК по БУЛСТАТ 121817309, адрес гр. София, бул. Витоша № 2, представлявана от Главния прокурор ДА ЗАПЛАТИ на И. С. И., ЕГН *****, с адрес ***, на основание чл. 2, ал.1, т.3 пр.1 ЗОДОВ във вр. с чл. 86, ал.1 във вр. с чл. 84, ал.3 ЗЗД, следните суми:

- сумата от **10 000 /десет хиляди/ лева**, ведно със законната лихва считано от **10.11.2020 г.** до окончателното изплащане, представляваща обезщетение за **неимуществени** вреди причинени му от незаконно обвинение за извършено престъпление по чл. 255, ал.3, вр. с ал.1, т.2 предл. 1 и т. 7, във вр. с чл. 26, ал.1, вр. чл. 20, ал.4 НК по ДП № 265/2012 г. по описа на ОДМВР – Варна, НОХД № 120/2016г. по описа на ОС - Варна, ВНОХД № 71/2017г. по описа на ВнаС, НОХД № 754/2018г. по описа на ОС - Варна, ВНОХД № 402/2019г. по описа на ВнаС и н.д. № 486/2020г. по описа ВКС, II н.о., НК, по което е оправдан, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата до пълния претендиран размер от 30 000 лв., предявен като частичен от 60 000 лв., като неоснователен и недоказан,
- сумата от **1 000 /хиляда/ лева**, ведно със законната лихва считано от **10.11.2020 г.** до окончателното изплащане, представляваща обезщетение з а **имуществени** вреди съставляващи заплатено адвокатско възнаграждение, причинени му от незаконно обвинение за извършено престъпление чл. 255, ал.3, вр. с ал.1, т.2 предл. 1 и т. 7, във вр. с чл. 26,

ал.1, вр. чл. 20, ал.4 НК по ДП № 265/2012 г. по описа на ОДМВР – Варна, НОХД № 120/2016г. по описа на ОС - Варна, ВНОХД № 71/2017г. по описа на ВНАС, НОХД № 754/2018г. по описа на ОС - Варна, ВНОХД № 402/2019г. по описа на ВНАС и н.д. № 486/2020г. по описа ВКС, П н.о., НК, по което е оправдан, като ОТХВЪРЛЯ иска за разликата до пълния претендиран размер от 2 000 лв., като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България, ЕИК по БУЛСТАТ 121817309, адрес гр. София, бул. Витоша № 2, представлявана от Главния прокурор ДА ЗАПЛАТИ на И. С. И., ЕГН *****, с адрес ***, сумата от **20.00 лева /двадесет лева/** - за разноси за заплатена държавна такса за завеждане на делото на осн. чл.10, ал.3, изр.1 във вр. чл. 9а, ал.1 ЗОДОВ.

Присъдените суми могат да се заплатят по следната банкова сметка:

IBAN: ***

BIC CODE: TEXIBGSF

Тексим Банк АД

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България, ЕИК по БУЛСТАТ 121817309, адрес гр. София, бул. Витоша № 2, представлявана от Главния прокурор ДА ЗАПЛАТИ на адвокат М. К. П. от АК – Разград, личен номер *****, с адрес на кантората: ПК 7200, ***, телефон (359) ***, E-mail: nenipro@abv.bg, сумата от **661.67 лв. /шестстотин шестдесет и един лева и шестдесет и седем стотинки/** - за адвокатско възнаграждение, съразмерно с уважената част от исковете, на основание чл. 38, ал.1 ЗАДв.

Препис от решението да се връчи на страните, на осн. чл. 7, ал.2 ГПК.

Решението подлежи на обжалване пред Апелативен съд - Варна в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Разград: _____